

Najvyšší súd

Slovenskej republiky – disciplinárny súd

1 Ds 1/2006

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Emílie Zimovej a sudcov JUDr. Márie Piusovej a JUDr. Miroslava Lehotského v disciplinárnej veci vedenej proti JUDr. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] sudcovi Okresného súdu v [REDAKOVANÉ] na ústnom pojednávaní dňa 19. apríla 2006 rozhodol

t a k t o :

JUDr. [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], sudca Okresného súdu v [REDAKOVANÉ] podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov sa

o s l o b o d z u j e

spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pre skutok, ktorého sa mal dopustiť tým, že v jemu pridelenej veci vedenej na Okresnom súde [REDAKOVANÉ] pod sp.zn. Er 526/00 postupoval tak, že vykonávaním neefektívnych úkonov spôsobil zbytočné priet'ahy v konaní v uvedenej veci, konštatované aj Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky 1 ÚS 107/04, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že základné právo účastníka v konaní Er 526/00 na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo, prikázal Okresnému súdu [REDAKOVANÉ] konať bez zbytočných priet'ahov a priznal účastníkom konania primerané finančné zadosťučinenie,

okrem vykonávania neefektívnych úkonov, ktorými sudca spôsobil zbytočné priet'ahy v konaní sp.zn. Er 526/00 v čase od 14.5.2004, kedy ako zákonný sudca vykonal pokyn pre

súdnu kanceláriu, v ktorom uložil súdnej kancelárii zaslať vyjadrenia účastníkom konania navzájom na zaujatie stanoviska do 17.1.2005, kedy ako zákonný sudca vydal uznesenie, v ktorom námietky manželky povinného č. 5 zo dňa 28.5.2000 zamietol, nekonal, hoci konať mal.

O d ô v o d n e n i e :

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky podal dňa 18. januára 2006 na disciplinárny súd návrh na začatie disciplinárneho konania proti sudcovi Okresného súdu v [REDAKOVANÉ] JUDr. [REDAKOVANÉ] za disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prisediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorého sa mal dopustiť tým, že v jemu pridelenj veci na Okresnom súde [REDAKOVANÉ] sp.zn. Er 526/00 postupoval tak, že vykonávaním neefektívnych úkonov spôsobil zbytočné priet'ahy v konaní v uvedenej veci, konštatované aj Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. 1 ÚS 107/04, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že základné právo účastníka v konaní Er 526/00 na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo, prikázal Okresnému súdu [REDAKOVANÉ] konať bez zbytočných priet'ahov a priznal účastníkovi konania primerané finančné zadosťučinenie a okrem vykonávania neefektívnych úkonov, ktorými sudca spôsobil zbytočné priet'ahy v konaní sp.zn. Er 526/00 v čase od 14.5.2004, kedy ako zákonný sudca vykonal pokyn pre súdnu kanceláriu, v ktorom uložil súdnej kancelárii zaslať vyjadrenia účastníkov konania navzájom na zaujatie stanoviska do 17.1.2005, kedy ako zákonný sudca vydal uznesenie, v ktorom námietky manželky povinného č. 5 zo dňa 28.5.2000 zamietol, nekonal, hoci konať mal.

Sudca JUDr. [REDAKOVANÉ] vo svojom vyjadrení k návrhu uviedol, že k priet'ahom v danej veci nedošlo jeho zavinením, ale z objektívnych dôvodov. Poukázal na to, že v období od 1.1.2002 do 31.3.2002 bol dočasne pridelený na výkon funkcie sudcu na Krajský súd v [REDAKOVANÉ] pričom aj v tomto období mu bol pridelo'vaný nápad vecí na Okresnom súde [REDAKOVANÉ]. Zároveň žiadal vziať do úvahy aj okolnosti, týkajúce sa jeho osoby s tým, že je sudcom od 1.1.1988. Vykona'val funkciu sudcu na Okresnom súde v [REDAKOVANÉ], na Okresnom súde v [REDAKOVANÉ] bol dočasne pridelený na odvolacom súde, vykonával funkciu podpredsedu Okresného súdu v [REDAKOVANÉ]. Od založenia pôsobí v Združení sudcov Slovenska, a to naposledy ako podpredseda [REDAKOVANÉ] sekcie a člen legislatívneho výboru tejto organizácie a rovnako ako

kontaktná osoba na okresných súdoch, na ktorých pôsobil. Podieľal sa ako školiteľ na príprave justičných čakateľov na výkon funkcie sudcu a v poslednom období pracoval aj na príprave vyšších súdnych úradníkov. Dosahoval výsledky, ktoré ho na súdoch radili na úseku občianskoprávnom na popredné miesta. Žiadal preto, aby bol oslobodený spod návrhu na začatie disciplinárneho konania, prípadne, aby bolo disciplinárne konanie zastavené podľa § 124 Zákona o sudcoch, nakoľko návrh na disciplinárne konanie bol podaný oneskorene. Navrhovateľ sa o disciplinárnom previnení dozvedel v priebehu roka 2004 a návrh bol podaný v roku 2006, čím nebola dodržaná 6-mesačná lehota uvedená v ustanovení § 120 ods. 5 Zákona o sudcoch.

Disciplinárny súd vec prejednal na ústnom pojednávaní, na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom sudcu JUDr. [REDAKOVANÉ], prečítaním obsahu spisu Er 526/00 Okresného súdu v [REDAKOVANÉ], prehľadu o počte vecí, ktoré napadli a boli vybavené na občianskoprávnom úseku Okresného súdu v [REDAKOVANÉ] v rokoch 2000-2005. Oboznámil sa aj s listinami, ktoré na pojednávaní predložil sudca, a to upozorneniami, ktoré adresoval sudca predsedníčke okresného súdu a upozorňoval v nich na neprimeraný počet pridelených vecí v priebehu roka 2002 a 2005.

Z vykonaného dokazovania disciplinárny súd zistil, že sudca JUDr. [REDAKOVANÉ] bol zákonným sudcom vo veci Okresného súdu v [REDAKOVANÉ] Er 526/00.

Z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. 1 ÚS 107/04-39 zo dňa 20. októbra 2004 vyplynulo, že Okresný súd [REDAKOVANÉ] v konaní vedenom pod sp.zn. Er 526/00 porušil základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ], aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pod bodom 2 citovaného Nálezu Okresnému súdu [REDAKOVANÉ] bolo v konaní vedenom pod sp.zn. Er 526/00 prikázané konať bez zbytočných prietahov a ďalej pod bodmi 3 až 4 spoločnosti [REDAKOVANÉ] bolo priznané primerané finančné zadost'učinenie v sume 50.000,- Sk a náhrada trov právneho zastúpenia v sume 8.840,- Sk.

V odôvodnení Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že okresný súd od nápadu predmetnej veci, t.j. od 2. marca 2000 do podania sťažnosti Ústavnému súdu Slovenskej republiky, t.j. do 19. apríla 2004 síce uznesením z 1. júla 2002 rozhodol, keď exekučné konanie zastavil v nadväznosti na svoje rozhodnutie z 13. mája 2002, ktorým

vyhlásil exekúciu za neprípustnú, no v dôsledku rozhodnutia odvolacieho súdu z 30. decembra 2003 o zrušení prvostupňových rozhodnutí a vrátení veci na ďalšie konanie nebola odstránená právna neistota sťažovateľky, ktorej odstránenie rozhodnutím okresného súdu očakávala. Okresný súd vydal 14. marca 2000 poverenie na vykonanie exekúcie, no v dôsledku námietky [REDAKOVANÉ], t.j. manželky povinného 5/ a povinného 3/ uznesením z 13. mája 2002 vyhovel námietkam a exekúciu vyhlásil za neprípustnú. Napriek podaniu odvolania sťažovateľkou okresný súd svoje uznesenie správoplatnil 28. júna 2002 a 1. júla 2002 exekučné konania zastavil. Následne sa zaoberal poplatkovými záležitosťami a 23. septembra 2002 uložil sťažovateľke ako povinnej zaplatiť súdny poplatok za podanie námietok z 24. júna 2002. Predmetné uznesenie bolo v dôsledku odvolania oprávnenej zrušené, pretože nebola tou osobou, ktorá mohla podať námietky proti upovedomeniu o začatí exekúcie. Spisový materiál bol vrátený okresnému súdu dňa 26. marca 2003. Okresný súd následne doručoval uznesenia krajského súdu účastníkom a 2. septembra 2003 opätovne doručil súdny spis krajskému súdu na odvolacie konanie. Krajský súd uznesením sp.zn. 8 CoE 45/03 z 30. decembra 2003 zrušil uznesenie okresného súdu z 13. mája 2002 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uznesením sp.zn. 8 CoE 46/03 z 30. decembra 2003 zrušil krajský súd aj uznesenie okresného súdu z 1. júla 2002 o zastavení exekučného konania. Spis bol doručený okresnému súdu 12. februára 2004. Za ďalšiu skutočnosť, dokumentujúcu postup okresného súdu v predmetnom exekučnom konaní, považoval Ústavný súd Slovenskej republiky zaslanie opisu uznesení krajského súdu z 30. marca 2003 na vyjadrenie v lehote 5 dní právnemu zástupcovi oprávneného, súdneho exekútorovi a povinným s tým, že ak sa v tejto lehote nevyjadria, bude sa to predpokladať za ich súhlas s námietkami podľa § 101 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Vyjadrenia povinných boli doručené okresnému súdu 30. apríla 2004. Pokynom zo 17. mája 2004 bolo súdnej kancelárii uložené zaslať vyššie uvedené vyjadrenia účastníkom konania navzájom na zaujatie stanoviska. Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej v odôvodnení citoval ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky s tým, že právo zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa môže realizovať len prostredníctvom takeého konania (činnosti) súdov, ktoré smeruje k odstráneniu právnej neistoty, kvôli ktorej sa obrátil občan na orgán súdnej moci. Zbytočným priet'ahom v súdnom konaní môže dôjsť nielen samotným nekonaním príslušného súdu, ale aj takou činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania, teda k právoplatnému rozhodnutiu vo veci, s ktorou sa obrátil na súd. Preto na plnenie základného práva článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nestačí, aby štátne orgány vec len prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet

a právoplatne nerozhodli. Z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky jednoznačne vyplýva, že k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj takou jeho činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníkom súdneho konania. Vyslovil názor, že postup okresného súdu v čase od 26. júla 2000 do 13. mája 2002, keď súd rozhodol o týchto námietkach, v trvaní jedného roka a deväť mesiacov nevykazoval znaky plynulého a najmä efektívneho konania. Ústavný súd Slovenskej republiky hodnotil aj postup okresného súdu v období od 26. júna 2002 do 12. februára 2004 ako aj obdobie po 12. februári 2004 do 2. júna 2004. Zároveň uviedol, že okresnému súdu okrem 6-mesačnej nečinnosti spôsobenej stážou zákonného sudcu na krajskom súde v roku 2002 nemožno v zásade vyčítať nedostatok procesnej aktivity. Táto jeho procesná aktivita a aj rozhodnutia počas konania však nesmerovali z dôvodov uvedených v rozhodnutiach krajského súdu k odstráneniu právnej neistoty účastníka konania. Ústavný súd Slovenskej republiky poznamenal, že pri posudzovaní otázky, či v konkrétnom konaní došlo k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, si v zásade nenárokujú právo posudzovať efektívnosť a účelnosť jednotlivých úkonov konajúceho súdu. V danom prípade však Ústavný súd Slovenskej republiky nemohol nechať bez povšimnutia závažné procesné pochybenia okresného súdu konštatované v rozhodnutiach krajského súdu ako odvolacieho súdu bez toho, aby z nich vyvodil záver o posudzovanej otázke porušenia označeného základného práva podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Postup okresného súdu v predmetnom konaní preto nebolo možné hodnotiť ako postup, ktorý by zodpovedal ústavou priznanému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a príslušným ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku a Exekučného poriadku, čo je nevyhnutným predpokladom spoločensky efektívneho, t.j. rýchleho a účinného poskytnutia právnej ochrany. Takýto postup okresného súdu, spôsobujúci zdĺhavosť namietaného konania, nevykazoval podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky znaky plynulého a efektívneho konania a bol teda konaním so zbytočnými priet'ahmi. Tieto okolnosti boli potom dôvodmi na vyslovenie porušenia práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Navrhovateľ žiadal uznať sudcu JUDr. [REDAKOVANÉ] za závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslodiach, ktorým je zavinené konanie sudcu, majúce za následok priet'ahy v súdnom konaní. Z dikcie

